

„Vicces, dögös,
aranyos, szívszorító,
tele huncutsággal.”
– AMC, amazon.com

Az álbarátnő

Fergeteges
romantikus
komédia.

finep
selection

CLAIRE KINGSLEY

CLAIRE KINGSLEY

Az
álbarátnő

Fergeteges
romantikus
komédia.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Első fejezet

EVERLY

BÁRMILYEN FURCSÁN HANGZIK, nem utáltam a hétfő reggeleket.

Minden hétfő egy új kezdet volt. Új esély, hogy az ember lerázza magáról az előző hét nyűgét – vagy az én esetemben a hétvége katasztrofális eseményeit –, és továbblépjen.

Gondolni sem akartam arra, hányszor éreztem úgy az elmúlt hónapok során, hogy túl kell tennem magam egy sikertelen első randin. De nem most volt itt az ideje, hogy azon töprengjek, miért vagyok ilyen balszerencsés a párkeresésben – bármily borzalmas volt is a dolog. Majd este megdumáljuk a barátnőimmal. Néhány martini mellett, természetesen.

Egyelőre dolgom volt. Itt, ebben az irodában nem Everly Dalton, a sorozatos randikatasztrófák főszereplője voltam, hanem Everly Dalton, az ügyvezető-asszisztens. És piszok jól végeztem a munkámat!

– Jó reggelt, Everly!

Rámosolyogtam Ninára, a recepcióásra.

– Jó reggelt! Milyen jó ma a hajad!

Felragyogott a mosolya.

– Köszönöm!

Végigmentem a folyosón, és közben mosolyogva üdvözöltem a munkatársaimat. Mindannyian köszöntek, és visszamosolyogtak rám. Még Leslie is kipréselt magából egy vigyort a kávéja fölött, pedig nála jobban senki nem utálta a reggeleket.

– Jó reggelt, napsugaram! – mondta Steve. Szokásos kockás ingét és barna kardigánját viselte. Nem volt sokkal idősebb nálam – talán öt vagy hat évvel –, de a szerelése alapján inkább egy ötvenes évekbeli nagypapának tűnt. Szinte biztos voltam abban, hogy munka után egy másik, cipzáros kardigánba és barna papucsba bújt. De szuper kedves volt.

– Jó reggelt, Steve! – köszöntem neki. Azt gondolta, hogy ő adta nekem a *napsugár* becenevet, pedig körülbelül a tizedik volt, aki életem során így nevezett. Talán mert olyan gyakran viseltem sárgát – a kedvenc színemet –, vagy mert sokat mosolyogtam. Steve íróasztala az enyém közelében volt, a folyosó túloldalán, úgyhogy elég gyakran beszélgettünk egymással.

– Hogy van Millie?

– Azt hiszem, megint változtatnom kell az étrendjén. Kiiktatom a halat, hátha akkor javulni fog a hangulata.

Millie Steve macskája volt: folyton az étrendjét variálta, abban a reményben, hogy attól majd kevésbé fog utálatosan viselkedni. Sosem volt szívem megmondani neki, hogy Millie egyszerűen egy góromba, vén bestia, és nincs az az étrend, ami segítene rajta. Steve-et viszont letaglózta volna, ha megtudja, hogy a macskája utálja őt, és legszívesebben a képébe mászna.

– Jól hangzik. Majd meséld el, hogy ment!

– Feltétlenül – válaszolta, és visszament az íróasztalához.

Tényleg érdekelt Millie étrendje? Nem különösebben. De Steve örült neki, hogy valaki meghallgatja, úgyszólván időről időre belefolytam némi macskaügyi eszmecserebe. Úgy gondoltam, ha több ember igyekezne barátságosan viselkedni, máris jobb hely lenne a világ.

Igazság szerint szerettem boldoggá tenni az embereket. Olyan volt ez nekem, mint kandúrnak a macskamenta. Mosolyt varázsolni egy mogorva arcra? Nem ismertem ennél jobb drogot. Ott volt például Leslie, Miss Utálom-A-Reggeleket. Egy ideig lepattant róla a futóban odavetett „Jó reggelt!”. Végül csak megtörtem az ellenállását. Az, hogy néhányszor reggeli muffint és erős eszpresszót vittem neki, megtette a hatását.

Mindenkinek volt olyan rés a pajzsán, amin keresztül hozzáfértem a vidámabb énjéhez. A legszémbesebb ember sem tudott ellenállni az Everly Dalton-féle napfénynek.

Egyetlen férfit kivéve.

Mint amikor felhő vonul el a nap előtt mindenre sötét árnyékot borítva, mintha jeges fuvallat söpört volna végig az irodán. Ránéztem az órára. Nyolc óra huszónhét. Épp időben.

Amikor megjelent az emeleten, annak olyan hatása volt, mint amikor követ dobnak a sima víztükörré, és az hullámokat vet. Árnyéka megelőzte őt, mindenkit figyelmeztetve az érkezésére. Ő volt az egyetlen ember, akire nem hatott a boldogságvarázslatom: a főnököm, Shepherd Calloway.

Steve felpillantott rám, és összerezzent. Úgy tettem, mintha nem látnám. Tudtam, hogy sajnál. Mr. Calloway mellett dolgozni nem volt leányálom. Hideg volt, nyers, és sokat követelt. Soha nem köszönt meg semmit, dicséret nem hagyta el a száját. Az első pár hónapban, mikor neki kezdtem dolgozni, rettegésben éltem, és meg

voltam róla győződve, hogy ki fog rúgni. Állandóan annyira dühösnek látszott!

De egy idő után rájöttem, hogy ő egyszerűen ilyen. Nem *rám* haragudott. Valójában szinte észre sem vett. Néha eltűnődtem, vajon rám ismerne-e, ha a rendőrségen ki kellene választania a gyanúsítottak közül. Olyan ritkán nézett egyenesen rám, hogy nem lepődtem volna meg, ha kiderül, nem is tudja, hogy nézek ki.

Abban biztos voltam, hogy tudja a nevemet, bár soha nem szólított Everlynek. Valójában soha nem szólított bárhogyan. Csak annyit beszélt, amennyit feltétlenül szükséges volt, anélkül, hogy nekem címezte volna a mondanivalóját. Semmi köszönés. Semmi búcsúzás. Csak „*Mi van mára a naptáramban?*”, vagy „*Küldje át a fájlokat a megbeszélés előtt!*”.

A hullámverés megerősödött, és hallottam lépteit az irodában támadt hirtelen csendben. Felálltam, kézbe vettem egy adag papírt és a kávéját – fekete volt, akár a szíve –, és vártam.

Nem nézett senkire, miközben végigmasírozott a folyosón az irodája irányába. Nem pillantott rájuk, vagy biccentett oda az alkalmazottainak. Határozott léptekkel vonult az irodája felé tökéletesen szabott öltönyében. Sötét haja kifogástalanul állt, borostáját tökéletesre borotválta.

Egyetlen pillantást sem vetett rám, ahogy elvonult az íróasztalom mellett. A nyomába szegődtem, és átvettem a léptei ritmusát, miközben az óra nyolc óra huszonnyolc percre váltott.

Követtem az irodájába, és letettem a kávéját: hathüvelyknyire¹ az íróasztala peremétől, de nem pont középre, hogy ne lökje fel, amikor kibújik a zakójából, vagy ütközzön neki, amikor leteszi a laptopját.

¹ Kb. 15 cm

Fogtam a távirányítót, és felhúztam az árnyékolót, de csak annyira, hogy ne jöjjön be túl sok fény az irodába. Levette a zakóját, én pedig ott voltam, hogy megfogjam, és felakasszam az ajtó melletti fogasra.

– Jó reggelt, Mr. Calloway! – mondtam vidám hangon.

Nem válaszolt. Sosem tette. Egyetlenegyszer sem kívánt nekem jó reggelt. Én azért köszöntem neki. Minden áldott nap. A rutinunk része volt, úgylátszóan furcsa lett volna, ha kihagyom.

Leült, és kinyitotta a laptopját. Úgy fogta meg a kávéscsészéjét, hogy oda sem nézett, és belekortyolt.

– A Duggan és Nolantól átküldte az ügyvéd, amit kértem? – A hangja nyugodt és szenttelen volt, teljesen érzelemmentes. Mindent ugyanezzel a hanghordozással mondott. Az emberek rettegetek Shepherd Callowaytól, de nem azért, mert kiabált. Nem emelte fel a hangját, vagy dorgálta meg őket, amikor hibát követtek el. Megdermedtek a jelenlétében. Jegeskék szeme és halk hangja hatásosabb volt bármilyen fejmosásnál. Az a fajta ember volt, akinek dühös pillantásától megáll a szíved.

– Igen, semmi gond nem volt vele. – Letettem egy vastag, barna borítékot az asztala szélére.

Két ujjal megfogta, és körülbelül egyhüvelyknyivel arrébb tolta.

– Mark is küldött önnek valamit a könyvelésről. – Pontosan a boríték tetejére helyeztem a mappát, ügyelve arra, hogy a szélük elvágólag álljon.

– Miért nem személyesen ő adta ide? – kérdezte.

Mert mindenki fél magától, úgylátszóan jó korán odajönnek az én asztalomhoz, és úgy tesznek, mintha nem tudnák, hogy még nincs bent az irodában.

– Gondolom, mert még nem volt bent.

Nem szólt semmit.

– Tízkor, délben és háromkor vannak megbeszélései. – Gyorsan végigpörgettem a naptárát a telefonomon, ami szinkronizálva volt az enyémmel. – A déli a McCormick és Schmick étteremben lesz, és már rendeltem önnek. A fogorvosi időpontját áttettem a jövő hétre, mert túlságosan közel volt a háromórásához. Nem akartam, hogy sietnie kelljen. De egyeztessen velem, mielőtt bármit beütemezne jövő kedd délutánra, mert nem lenne szerencsés újra elhalasztani a fogorvost. A szájápolás nagyon fontos.

Kis szünetet tartottam, bár tudtam, hogy nem fog válaszolni. Így is volt.

– Beszéltem Leslie-vel azokról a jelentésekről, amiket kért, és délután megkapja őket. A mai nap folyamán kiszállítják a lakására a festményt, amit a múlt hét végén vásárolt a Hope Gálán, úgyhogy kiszaladok, és átveszem, ami annyit jelent, hogy úgy egy órát házon kívül leszek.

– Holnap vacsorához asztalfoglalásra lesz szükségem – mondta, fel sem pillantva. – Két személyre. A Tulio vagy az Assiago megfelel, a Canlis semmiképpen. És foglaljon szobát Mauin tíz napra, szombat-tól kezdve. Az egyik szokásos üdülőhelyen. Mindegy, melyiken.

Valószínűleg megengedhettem volna magamnak azt a kaján vigyort, amit el akartam rejteni. Nem mintha rám nézett volna. Mégis az ajkamba haraptam, hogy el ne áruljam magam. Kétszemélyes vacsora a Tulióban vagy az Assiagóban, de nem a Canlisben, meg egy last minute nyaralás Mauin azt jelentette, hogy szakítani készül legújabb aranyásó barátnőjével, Szvetlánával.

– Szabaddá tegyem a jövő hetét? – kérdeztem, pedig tudtam, hogy azt feleli, ő nem utazik. Szvetlánát küldi el nyaralni, hogy kiengesz-
telje a szakítás után. De úgy kellett tennem és rákérdeznem, mintha nem tudnám.

– Nem, én nem megyek.

– Rendben. – Megengedtem magamnak a kaján vigyort. Ki nem állhattam Szvetlánát, a már-már nevetségesen dögös bolgár modellt. Magas volt, karcsú és nagy mellű. Nem igazság, hogy egy ilyen szívtelen nőszemélyt ennyire káprázatos külsővel áldott meg a természet. De nem azért gyűlöltem, mert gyönyörű volt. Megvettem, mert kizárólag a pénze miatt volt Mr. Callowayjel.

Nem csinált belőle titkot. Úgy páváskodott az irodában, mintha övé lenne a cég fele – amit láthatólag máris készpénznek vett. Mint-ha *elvenné* a főnök! Pfuj! Már a gondolattól is borsódzott a hátam.

Nyilván nem ő volt az első aranyásó, akivel Mr. Calloway randizott. Úgy vonzotta őket, mint valami szupererős elektromágnes. Többnyire hasonlítottak egymáshoz: észveszejtően gyönyörűek voltak, bár nem egyformán intelligensek, és mindenekelőtt az a fényűző életmód vonzotta őket, amit reményeik szerint Shepherd Calloway barátnőjeként – vagy akár a feleségeként – élvezhettek volna.

Keservesen csalódnniuk kellett, amikor rájöttek, hogy Mr. Calloway nem az a fajta milliárdos üzletember, aki méregdrága ajándékokkal halmozza el a barátnőit. Esetleg jó vacsorákkal. És megjelenhettek az oldalán a seattle-i elit előkelő rendezvényein. Az egyszer biztos, hogy aki vele volt, azt mindenki észrevette.

Amennyire meg tudtam állapítani, a barátnőivel éppolyan hidegen és szenvtelenül bánt, mint az alkalmazottaival. És soha nem költött rájuk sok pénzt. Semmi kétség: a nők limuzinos kocsikázások, romantikus vacsorák, mesés ékszerek és luxusnyaralások reményében mentek bele a kapcsolatba. Ehelyett olyan férfit kaptak, aki majdnem úgy nézett rajtuk keresztül, mint rajtam, és nem vásárolt nekik ajándékokat – valószínűleg meg sem fordult a fejében ilyesmivel bajlódni.

Szvetlána nem sokáig tartott, ami cseppet sem volt meglepő. Pár hónapon át találkoztak – nem mintha számontartottam volna az eseményeket, tényleg –, és úgy tűnt, Szvetlána többször készítette ki az idegeit, mint amivel hajlandó volt együtt élni, bármilyen jól nézett ki a nő. És mondhatom, nem kicsit örültem!

Nem volt okom foglalkozni vele. Mr. Callowayhez nem fűzött baráti kapcsolat. Ezért nem kellett volna törődnöm azzal, ráakasz-kodik-e valamiféle nőszemély a pénze miatt. De mégis zavart. Jobb meggyőződésem ellenére törődtem a főnökömmel. Nem tehettem róla. Azt gondoltam, egyszerűen ilyen vagyok, és próbáltam nem foglalkozni vele.

Kivéve az ilyen pillanatokat, amikor titokban kárörvendhettem.

– Ennyi lesz – mondta ő.

– Rendben, Mr. Calloway. Az asztalomnál leszek, ha bármire szüksége lenne.

Ezt is elmondtam neki mindennap, és soha nem felelt rá semmit. De a rutinunk részévé vált, ezért nem hagytam ki.

Amint visszaértem az asztalomhoz, Steve biztatóan rám mosolygott.

– Az biztos, hogy keményebb vagy, mint amilyennek kinézel.

Vállat vontam, és némi elégedettséggel elvigyorodtam. Mindig ezt éreztem, ha az emberek megjegyzést tettek a munkámra. Hosszabban kitartottam, mint előttem Shepherd Calloway bármelyik asz-szisztense. Jó adag büszkeséggel töltött el a tudat.

Ennél a cégnél csak kétfajta ember tudott megmaradni: azok, akik viszonylag közel álltak ahhoz, hogy egyenrangúak legyenek vele, és nem félték tőle, meg azok, akiknek nem kellett közvetlen kapcsolat-ba lépniük vele.

A többiek legfeljebb hat hónapig bírták – esetleg egy évig, ha szívosabbak voltak az átlagnál.

Én három éve dolgoztam mellette, ami rekordidő volt a cégnél. Azelőtt úgy váltogatta az asszisztenseket, mint egyes nők a táskákat. Minden szezonban jött egy új. De én? Miss Everly Dalton? Én voltam az egyetlen asszisztens, aki valójában képes volt kezelni őt.

Igazából valahogy beindultam tőle. Élveztem, hogy hozzáfértem ahhoz az emberhez, akitől mindenki félt. Akié a hatalom ezen a helyen. Élveztem a pozícióból adódóan nekem kijáró tiszteletet. E falakon kívül nem voltam több, mint egy édes, átlagos, unalmas szőke-ség, nagy mosollyal.

De a munkatársaim egészen másnak láttak. Csodálattal tekintettek rám, és el sem tudták képzelni, hogyan tudtam megszéldíteni a csúnya, gonosz farkast. Hogyhogy soha nem harapott meg?

Nem volt olyan nehéz, mint hitték. Miután kiismertem – már amennyire lehetett, hiszen alig szólt hozzám –, egészen könnyű volt kijönni vele. Megismertem a szokásait. Gondoskodtam róla, hogy minden, ami az én irányításom alatt áll, időre kész legyen. Nem álltam az útjába.

És ez bevált. Nem kavartam fel az állóvizet. Nem vártam olyasmit, amiről tudtam, hogy nem kapom meg tőle. Tudtam, hogy nem lesz velem barátságos. Nem fogja megkérdezni, milyen napom van, és nem köszöni meg a jól végzett munkát. És ez rendben is volt. Tudtam, hogy jól végzem a munkámat, és ez érződött is a fizetésem.

Nekem megfelelt ez a helyzet, és – bevallottan vagy sem – tudtam, hogy Mr. Callowaynek is.

Rákacsintottam Steve-re, és felkaptam a telefonomat. Dolgoznom kellett.

Második fejezet

EVERLY

A CIPŐM TALPA egyenletes ritmusban csattogott a járdán, miközben igyekeztem a légzésemre koncentrálni. A futás nem volt a kedvenc időtöltésem – sosem voltam sportos alkat –, de amikor az ember betölti a harmincat, valami megváltozik. Nem tudja már úgy kirúgni magát.

Legalábbis mi a barátnőimmal nem tudtuk ugyanazokat a dolgokat megtenni, amiket régebben szemrebbenés, vagy egy-egy font² felszedése nélkül igen. Martinihétfők. Tacokeddek. Borozós szerdák. Szomjas csütörtökök. Gyorskajás péntek (ne ítéljenek el érte!). Nem tudtuk visszanyerni a formánkat, miután faltuk az olcsó pizzát meg a csokifagyit, amikor valamelyikünk életében viharos szakítás történt. Legyünk őszinték: egy igazi barát *nem* bújhat ki gyorskajazabálási és lerészegedési kötelezettségei alól, csak mert a fent említett szakítás azután történt, hogy betöltötte a huszonkilencet.

² 1 font = 0,45 kg

– Végeztünk már? – kérdezte Nora. Tökéletesen kisminkelve kocogott mellettem, és eszméletlenül jól nézett ki, mint mindig. Sűrű, sötét haját gyönyörű, hullámos copfba fogta össze hátul, minden mozdulatára suhogva lengedett.

Hazel ránézett a hipermodern karórájára.

– Majdnem 2,7 mérföldnél³ tartunk! Ma hármat futunk.

– Ugh! – mondta Nora. Eljátszotta, hogy teljesen kikészült, pedig nem is volt kifulladás.

– Nora... – *Szuszogás.* – Klasszul bírod! – *Szuszogás.* – Még csak nem is kapkodod a levegőt!

– Javult az anyagcseréje – mondta Hazel, és feljebb tolta az orrán a szemüvegét.

Emberemlékezet óta a legjobb barátok voltunk Hazellel és Norával. Most mindhárman ugyanabban a társasházban laktunk, de még középiskolában ismerkedtünk össze, és simán megszavazhatták volna nekünk a *legkisebb eséllyel összebarátkozó lányok* címet. Annyira különbözőek voltunk!

Nora mindig is kivételesen szép volt – és népszerű. A férfiak imádták, a nők irigyelték. Hazel is káprázatos volt a maga módján, de nem csinált belőle nagy ügyet. Ráadásul kivételesen éles eszű volt – igazi, született zseni. Azt hiszem, valami plakettet is kapott érte valahol.

És aztán ott voltam én. Az emberek általában inkább csinosnak mondtak, mint szépnek. Hogy szőke voltam és bevallottan kissé izgága, még inkább a cukiság felé billentette a mérleg nyelvét. Derűlátónak tartottak, ami igaz is volt. Hajlamos voltam mindenben és mindenkiben a jót látni – ami időnként bajba sodort.

Na jó, talán nem *időnként*. Talán *elég gyakran* sodort bajba.

³ 1 mérföld kb. 1,6 km

– Tudjátok, hogy az egészség csak azért csinálom, hogy ellensúlyozzam azt a kiadós vodkamennyiséget, amit a héten készülök meginni, ugye? – kérdezte Nora.

– Nora, már beszéltünk a rendszeres testmozgás előnyeiről – mondta Hazel. – Kezdjük ott, hogy...

– Állj! – vágjunk közbe Norával egyszerre. Szerettük Hazelt, de ha egyszer belebonyolódott egy témába, nem volt könnyű leállítani.

– Már vagy egy tucatszor hallottuk a statisztikai adatokkal teletűzdelt kiselőadásodat – mondta Nora.

– De tényleg jó – lihegtem két levegővétel között. – Úgy értem, nagyon informatív.

– Én csak azt mondom, hogy a tények jól dokumentáltak – mondta Hazel.

Feltűnt a park, ahonnan elindultunk, úgyhogy levezetésként sétára váltottunk. Az utcai lámpák pislogva gyulladtak ki a fejünk fölött. Általában este futottunk, a nap lemenőben volt. Csípőre tettem a kezem, és mélyeket lélegeztem. Hazel oldalt a nyakára szorította az ujjait, hogy kitapintsa a pulzusát. Minden alkalommal rögzítette futás előtt és után. Nora előhúzta a telefonját a sportmelltartójából, és megnézte az üzeneteit.

– Szép munka, hölgyeim – mondtam. – Jó futás volt!

– Úgy van – helyeselt Hazel. – De szerintem már nem fejlődünk. Talán most már elkezdhetnénk a fartlekezést.

– Tessék? Hogy kicsodát? – kérdezte Nora. – Nem a farunkról beszélsz, ugye?

– Fartlek – ismételte Hazel. – Svéd kifejezés, és azt jelenti, iramjáték. A folyamatos edzést időközönkre osztja – a gyors futást lassabb tempójú pihenőidőszakok szakítják meg.

Nora elnevette magát.

– Nem értem, mitől lenne bármilyen tempóban a futás *pihenőidőszak*. Mégiscsak *futni* kell!

– Nem tudom, szerintem jól hangzik – mondtam. – Hazel kidolgozhatja az edzéstervet, és megmondja nekünk, mit csináljunk.

Elértünk a parkolóig, és megálltunk Hazel kocsija mögött, hogy befejezzük a levezetést, és nyújtsunk. Amikor végeztünk, átmentünk az utca túloldalára, a Brody's Sörfőzdébe. Lehetséges, hogy azért kezdtük mindig itt a futást, mert a Brody's pont szemben volt. Ez volt Seattle egyik legjobb bárja, és a csaposokat sosem zavarta, hogy izzadtan estünk be. Tulajdonképpen Jake-től, az egyik állandó csapostól kaptuk a becenevünket: mi voltunk a Dirty Martini Futóklub.

Jake dolgozott ezen az estén, és odabiccintett nekünk, ahogy beléptünk. Egy magas asztalt választottunk támlás bárszékekkel, a sörözőrészben. A Brody'snak kellemes, laza hangulata volt a faburkolattal és a kényelmes ülőhelyekkel. Az ételük is elsősorú volt, főleg a saját készítésű burgonyachips. Nem mintha túl gyakran rendeltünk volna belőle.

– Jeges vízzel kezdünk? – kérdezte Jake.

– Tudod a menetrendet, bébi – mondta Nora, dús ajkát mosolyra görbítve. Rákacsintott a csaposra.

Jake visszakacsintott, de csak játékból, és ezt Nora is tudta. Ördögien jóképű volt, de a bal kezén virító vastag aranygyűrű állandó emlékeztető volt, hogy Jake foglalt.

Nora egyébként sosem vette komolyan a férfiakat. De flörtölni nagyon szeretett. Valószínűleg ez volt a kedvenc időtöltése a futás és az ivás mellett. Futni viszont csak azért járt, mert magunkkal cipeltük.

Jake mindhármunknak jeges, citromos vizet hozott, majd felvette a rendelésünket. Salátát és dirty martinit rendeltünk, szokás szerint.

A saláta is azon engedmények közé tartozott, amikre húszas éveink elmúltának valóságában rákényszerültünk.

De a martiniról nem voltunk hajlandóak lemondani.

Gyorsan kihozták a salátát és az italt – ezért is szerettük ezt a helyet –, és nekiláttunk az evésnek.

– Hogy telt a hétvége? – kérdezte Hazel. – Csináltak valami érdekeset?

Nora vállat vont.

– Megint találkoztam Maxszel, de szerintem túl vagyok rajta.

– De hát még csak egy hónapja találkoztatok – mondtam. – Azt hittem, igazán kedveled.

– Nem rossz – válaszolta Nora. – De ha továbbra is vele járok, elkezd kötődni hozzám. Ezt *nem* szeretném.

– Olyan borzasztó lenne egy valódi kapcsolat? – kérdeztem.

– Egyszerűen nem érdekel – felelte. – Úgy jó az életem, ahogy van. Egy férfi csak bonyolítaná a dolgokat.

Nem erőltettem a témát. Nora mindig ilyen dolgokat mondott, amikor valamelyik futó kapcsolata kezdett komolyra fordulni. Ha bármikor úgy érezte, hogy a pasi kezd mélyebb érzéseket táplálni iránta, Nora gyorsabban oldott kereket, mint az exem haverjai, amikor ki kellett fizetni a kocsmában a számlát.

– És te, Hazel? – kérdeztem.

Hazel megigazította a szemüvegét.

– Nos, egy bizonyos illető újabb cikket publikált. Nem értem, hogy a tudományos közösség képletesen szólva miért nem üldözi el a városból. Veszélyes alak!

Amellett, hogy zseni, Hazel pszichológiai kutató is volt a Washingtoni Egyetemen. Kegyetlen rivalizálás alakult ki közte és egy másik

pszichológus között az utóbbi hónapokban. Másról sem tudott beszélni.

– Olvastad a cikkét? – kérdeztem.

– Hát persze! Minden egyes légből kapott szavát. Nincs joga tudósnek nevezni magát.

Összenéztünk Norával. Lehet, hogy zseni, de Hazel hajlamos volt beszűkülten gondolkodni. Időnként felmerült vele kapcsolatban a *megszállott* szó, bár tiltakozott ellene. De most már határozottan kezdett ennek a pasasnak, meg az állítólag elhibázott kutatásának a megszállottjává válni.

– Én tudom, mihez kezdj vele – mosolygott Nora a poharába.

Hazel összeszorította az ajkát, és felvonta a szemöldökét.

– Nem fogok lefeküdni Corban Nashsel!

– Igazából egyetértek Hazellel – szólaltam meg. – Borzalmas ötlet!

– Nem mondtam semmit *fekvésről* – mondta Nora. – Inkább abban gondolkodom, hogy teljesen elszállna az agya egypár eszméletlen dugás után.

Elvörösödtem, és a torkomat köszörülve félrenéztem.

Nora csilingelő hangon felkacagott.

– Everly, annyira cuki vagy! Imádom, amikor elvörösödsz. Könnyű dolgom van veled.

– Nem, dehogy! – tiltakoztam. Pedig teljesen igaza volt. Nagyon könnyen elpirultam.

– Ugyan már, Hazel! – mondta Nora. – Túl sok benned az elfojtott szexuális energia. Szabadjára kell engedned a gyönyörű nőiességedet.

– Nem értek veled egyet – válaszolta Hazel. – Elhatároztam, hogy nem randizok többet. Vagy szexelek. Vagy kezdek bármilyen viszonyba férfiakkal.

– Miért tennél ilyen butaságot? – kérdezte Nora.

Hazel feljebb tolta az orrán a szemüvegét.

– Ahogy mondani szokás, már túl vagyok rajta. Kipróbáltam az alkalmi randizgatást. Volt tartós kapcsolatam. Egyik sem vált be, és vannak más dolgok az életemben, amikre pillanatnyilag összpontosítanom kell.

– Ahogy jónak látod – mondtam.

Nora összeráncolta az orrát.

– Nem pasizol? Egyáltalán?

– Nincs szükségem férfira ahhoz, hogy elégedett legyek az életemmel – felelte Hazel.

– Persze hogy nincs *szükséged* férfira – mondta Nora. – De azért jó, ha van. Megjavitják a dolgokat, és cipelik a nehéz holmikát. Ami meg a szexet illeti, elismerem, hogy rengeteg módon meg lehet szerezni a kielégülést – de legyünk őszinték: nincs jobb a mindenható pénisznél.

Az ajkam elé tettem az ujjamat.

– Nora, ne olyan hangosan!

– Apropó – fordult hozzám Nora. – Ha már itt tartunk! Szombaton randiztál Gunnarral. Milyen volt?

Felsőhajtottam.

– Nem volt jó.

– Jaj, ne! Akarsz róla beszélni? – kérdezte Nora. – Úgy értem, persze hogy beszélned kell róla; csak próbálok kedves lenni.

Egy sor balul sikerült első randi után kész voltam igazat adni Hazelnek, és felhagyni a randizással. Vagy legalábbis jó hosszú szünetet tartani. De Nora felajánlotta, hogy kiválasztja nekem a következő pasit. Az volt az elmélete, hogy megtörhetjük a balszerencsés randisorozatomat, ha valaki más dönti el, kivel találkozom legközelebb.

Egy társkereső alkalmazáson találta Gunnart, és Everly-randiképesnek ítélte. Én pedig írtam neki abban a reményben, hogy Nora elmélete megállja a helyét.

Az elmélet tévesnek bizonyult. Nagyon-nagyon tévesnek.

– Először is, azt hittem, elvisz ebédelni, ehelyett egy esküvőre mentünk.

– Az első randitokon? – kérdezte Hazel.

– Igen, és ő volt a násznagy – feleltem. – Csak akkor mondta el, amikor már a kocsiban ültünk, és már úton voltunk. Az volt a kifogása, hogy azt hitte, a következő hétvégén van az esküvő, és nem akarta lemondani a randinkat. Abban a pillanatban haza kellett volna mennem. De azt hittem, hogy egy rendhagyó első randi jót jelenthet.

– Van benne logika – mondta Hazel.

– Azt hinné az ember. Kétórányira volt a hely, egy hegyvidéki pincészetben. Maga az esküvő nem volt olyan rossz, de ahogy odaértünk a fogadásra, mindenki elkezdett tequilát vedelni, mintha Mexikóban lennénk, a tavaszi szünetben. A táncparketten kötöttem ki, egy csomó twerkingelő részeg között. Az egyik koszorúslány úgy dörgölte hozzám a cicijét, mint egy állva öltáncot adó sztripper, aztán megkitört a tortacsata. Épphogy megúsztam élve! És a legrosszabb még hátravolt.

– Mi lehetett még ennél is rosszabb? – kérdezte Hazel.

Megborzongtam, annak a rémes szombatnak az emléke beleégett a tudatomba.

– Te jó ég, nem is tudom, el akarom-e mondani nektek...

– Ki vele, aranyom! – unszolt Nora. – Bennünk megbízhatok.

A lányok összekulcsolták az egyik kezüket, és a másikat odanyújtották nekem.

Megfogtam a kezüket, kialakítva bizalmunk megszentelt körét.

– Jól van. Szóval kimentem, hogy kitaláljam, mihez kezdjek, és Gunnar kijött az egyik részeg koszorúslánnyal. A lány rajta lógott, szó szerint dörgölőzött a lábához.

– Te jó ég! – mondta Nora.

– Ezek után felajánlotta, hogy tartsak velük egy édeshármásra a szomszédos szállodába. Azt mondta, jut belőle elég mindkettőnknek, mire a lány nagyon szemléletesen lefestette, mit tenne velem, ha én is hajlandó vagyok vele megtenni ugyanazt.

– Azt mondta, hogy kinyal, ha te is kinyalod, igaz? – kérdezte Nora hanyagul.

Megforgattam a szememet.

– Igen, de muszáj volt kimondanod?

– Csak tisztázni akartam.

– Nyilván nemet mondtam. Lefényképeztem a részeg koszorúslánnyal, és elküldtem neki a fotót, hogy meglássa, amikor kijózanodik, és megírtam neki, hogy ezért tiltottam le a számát.

– Jól tetted – mondta Hazel.

Nora elengedte a kezemet, és kinyújtotta az övét.

– Ezt látnom kell!

Elővettem a telefonomat, és megmutattam neki a fényképet. A fényviszonyok nem voltak túl jók, de látszott rajta a zilált, tortával összekent Gunnar, ahogy egy ocsmány, barackszínű koszorúslányruhát viselő nő fogdossa őt a borpince előtti teraszon.

– Hű! – mondta Nora, két ujjá között tartva a telefont, mintha maga a fotó is be tudná őt mocskolni. – Ez borzalmas!

– Pont olyan rémes volt, mint amilyennek hangzik. Még én sem tudom szépítgetni. Ott ragadtam egy vadidegen esküvőjén, kétórányira az otthonomtól, és gyakorlatilag mindenki be volt rúgva. A partnerem dobott, mert nem akartam vele meg egy másik nővel

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

édeshármasban szállodába menni. És még torta sem jutott, mert mind odalett a tortacsatában.

– Édesem, annyira sajnálom! – Nora letette a telefonomat, és megszorította a kezemet. – Az egész az én hibám.

– Dehogyan! Tudom, hogy te választottad, de hát csak egy pasi volt a sok közül a társkereső appon. Honnan tudhattad volna?

– Hogy jutottál haza? – kérdezte Hazel.

– Ó, hát igazából ez a történet jobbik része. Megismerkedtem a borpince tulajdonosának a családjával. Nagyon kedves emberek. Felajánlották a vendégházat éjszakára, és végül velük vacsoráztam. Felakartam hívni valamelyikőtöket, hogy jöjjön értem, de ragaszkodtak hozzá, hogy ők hozzanak haza tegnap. És mielőtt kiakadnátok, hogy alig ismerem őket: mindnyájan felnőttek és házások, a többségüknek gyereke is van. Két házaspárral együtt jöttem haza tegnap. Őszintén, olyan nagyszerű emberek, hogy nehéz volt búcsút venni tőlük.

– Legalább ennek örülök – mondta Hazel.

– Átküldenéd azt a fotót? – kérdezte Nora.

– Miért?

– Mert ki akarom tenni az összes közösségi oldalra.

Felkaptam a telefonomat az asztalról.

– Nem!

– Ugyan már, Everly! Utálom, amiért ezt tette veled, és én vagyok a hibás, mert én választottam. Még mindig nem értem, hogy tudtak így cserben hagyni a megérzéseim.

– Szerintem nem te vagy az oka, hanem én – válaszoltam. – Megpróbáltuk kijátszani a balszerencsémet, de nem sikerült. El vagyok átkozva.

– Tényleg nincs olyan, hogy szerencse – mondta Hazel. – Sem átok.